

Anička na řece

Ivana Peroutková

Ilustrovala Eva Mastníková

ALBATROS

Anička na řece

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

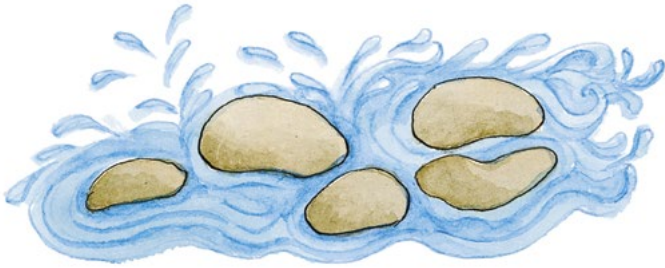
Ivana Peroutková
Anička na řece – e-kniha
Copyright © Albatros, 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Ivana Peroutková

Anička na řece

Ivana Peroutková

Anička na řece

Ilustrovala Eva Mastníková

Albatros

© Ivana Peroutková, 2016
Illustrations © Eva Mastníková, 2016

ISBN tištěné verze 978-80-00-04314-2
ISBN e-knihy 978-80-00-04343-2 (1. zveřejnění, 2016)

První prázdninový den, který rázem všechno změní

Byl první červencový den. Anička a její tři kamarádky Dita, Julja a Katka si v parku povídaly, kam pojedou na prázdniny.

„Já se tak těším,“ poskočila si Anička. „Budu zase u babičky na vesnici.“

„My poletíme v srpnu k moři,“ pochlubila se Katka, která byla velká parádnice.

Zrovna měla ve vlasech novou zelenou stužku.

„My pojedeme k moři autobusem,“ pohodila Julja dlouhým copem.

To je legrační, jak se vytahují, pomyslela si v duchu Anička. Vždyť já letěla až do Austrálie. Ale nejhezčí prázdniny jsou stejně u babičky.

Vtom se ozvala Dita, která nosila vlasy ostříhané nakrátko: „Holky, jenže vy nevíte, co budu dělat já!“

„Co?“ vyhrkly všechny tři zvědavě.

„Pamatujete si na tetu Žofii a strejdu Aloise?“ připomněla významně Dita. „Jak jsme u nich byly v zimě na horách?“

„Jasně že jo. Julja jezdila na vleku ve veverčím kožichu,“ zasmála se Anička.

„Ty jedeš k nim?“ zeptala se Julja.

„Právě že ne,“ řekla tajemně Dita. „Oni mě vezmou na řeku!“

„Jak na řeku?“ nechápala Katka.

„Budeme mít kánoe a poplujeme po řece,“ oznámila Dita. „Jako indiáni.“

„A kde budete spát?“ chtěla vědět Anička.

„V noci si uděláme oheň a přespíme na břehu. Docela sami. Umíte si představit, kolik zažijeme dobrodružství?!“

Znělo to ohromně lákavě. Anička ihned zatoužila prožít takové dobrodružství s Ditou. I Julja s Katkou dychtivě naslouchaly. A najednou Dita vykřikla: „Já mám nápad! Pojedeme spolu!“

„Jo! Jo!“ volaly nadšeně kamarádky.

Ale pak Katka zaváhala: „Co když to nepůjde?“

„Určitě to půjde! Já vám to odpoledne přijdu říct,“ slíbila Dita a holčičky se rozloučily.

Ovšem cestou domů Anička o Ditině nápadu začala trochu pochybovat. Kolik se například na jednu kánoi vejde lidí? Pokud jenom tři, budou mít kánoe dvě? A kdy vlastně pojedou? Na jak dlouho? Na kterou řeku? A dovolí rodiče, aby Anička jela? Tím si už vůbec nebyla jistá.

Jakmile přišla domů, v pokojíčku si otevřela deník. Byl to tlustý sešit, který před dvěma roky dostala od babičky. Anička si do něj psala všechno, co prožila. I svoje tajná přání. Teď do něj zaznamenala tuto zprávu:

1. července

*Dneska začínají prázdniny.
Těším se k babičce, jenže teď
chci pádlovat na kánoi.
Co mám udělat, aby se mi
to splnilo?*

Anička si toužebně povzdechla.

Čekání na Ditu a rozhovor za zavřenými dveřmi

Celé odpoledne byla Anička jako na trní. Mamince však zatím nic neřekla. Moudře usoudila, že radši počká, s jakou zprávou se Dita zastaví. Taky doufala, že se snad přimluví tatínek, až přijde z práce. Ale co má do té doby dělat? Naštěstí se vzbudil Aniččin malý bratříček Štěpánek. Anička si ho chovala. Chodila s ním po kuchyni a ukazovala mu různé předměty.

„Vidíš, tohle je slánka, tohle je sklenička a tohle je utěrka. Někdy s ní utírám nádobí a to mě moc nebaví,“ zašeptala mu do ucha.

Chlapeček byl tak hezký a roztomilý, jak si radostně výskal aiii a eiii. Zato Anička byla čím dál netrpělivější. Vždyť už bylo skoro pět hodin, a Dita nikde.

Konečně se ozval zvonek u domovních dveří a Anička vyhlídla z okna kuchyně.

Dita stála dole na chodníku, mávala rukama a na celou ulici volala: „Můžeme! Můžeme! Já ti všechno povím na hoře!“

„Jupí!“ zajásala Anička a běžela zmáčknout bzučák a otevřít dveře od bytu.

„Copak můžete?“ podivila se Aniččina maminka.

„My... my...“ soukala ze sebe Anička, až odvážně vychrlila: „My můžeme jet se strejdou a tetou Dity na řeku!“

„Aničko!“ podívala se na ni překvapeně maminka. „Jedeš přece k babičce.“

„Já vím,“ potřásla hlavou Anička. „Když Dita v parku říkala...“

Ani to nestihla dopovědět, už tu stála zadýchaná kamarádka a opět hlásila: „Můžeme! Můžeme!“

„A dost,“ zjedнала pořádek maminka. „Dito, můžeš mi rozumně vysvětlit, o co se jedná?“

Dita spustila: „Jé, dobrý den. Pardon, já se omlouvám, že jsem nepozdravila. My se totiž hrozně moc těšíme. Budeme mít dvě kánoe a poplujeme týden po řece Lužnici a po Nežárce. Zítra přijede strýc Alois s tetou Žofíí do Prahy a naberou nás. Oni jsou zkušený vodáci. Nemusíte se bát.“ Načež vytáhla z kapsy zmačkaný papírek a podala ho Aniččině mamince: „Tady je číslo tatínkova mobilu. Máte mu prosím zavolat.“

Maminka zlehka zavrtěla hlavou a odešla s papírkem do obývacího pokoje. Jenže za sebou zavřela dveře! Kamarádky ani nedutaly, jak se snažily zachytit každé její slovíčko. Držely se pevně za ruce a vyčkávaly.

„Katka s Juljou jedou,“ špitla Dita. „Ale já nejvíc chci, abys jela ty.“

A znovu obě napnutě čekaly. Trvalo dlouho, než se dveře otevřely.

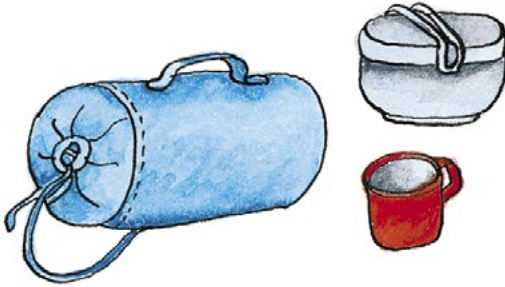
„Tak co?“ vyhrkla Anička.

Maminka s úsměvem přikývla: „Milé holčičky, teď už opravdu můžete jet!“

„Hurá! Hurá! Hurá!“

Kamarádky se šťastně objaly. Samou radostí skákaly skoro do stropu.

Anička se chystá na vodu a začne se trochu bát

Navečer se Anička pustila do balení. Samozřejmě potřebovala plavky, nějaké oblečení, zubní kartáček s pastou, ale co dál? Najednou si uvědomila, že třeba ani neví, kde budou jíst. Neví vlastně zhola nic. Odkud poplujou? Nebo kam doplujou? A pokud vždycky přistanou někde na břehu, povezou všechny věci v lodi? A jak na tom břehu přespí? Pod širým nebem, anebo budou mít stan? Chvilí přemýšlela a pak se běžela zeptat do kuchyně.

„Á tady je naše vodačka!“ přivítal ji tatínek. „To jsou mi novinky. Anička bude pádlovat na řece!“

„Právě si balím,“ oznámila hrdě Anička.

„Rozhodně si vezmi kšiltovku, ať nedostaneš úpal,“ připomněla starostlivě maminka. „A krém proti slunci, ať se nespálíš.“

„Co ještě?“ zajímalo Aničku.

„Z komory ti vytáhnu spacák,“ řekl tatínek. „Doufám, že tam najdu i ešus.“

„E-šus?“ zopakovala udiveně Anička a zvědavě kráčela za tatínkem do komory.

Tatínek sundal z horní police spací pytel zabalený do modrého obalu. Potom vylovil menší hliníkovou nádobu s víčkem. Když Anička odklopila horní držátko, vznikla z něj šikovní rukojeť.

„Aha, to je ten ešus,“ dovtípila se ihned Anička. „Až si uvaříme v kotlíku jídlo, dám si do něj porci.“

„Správně,“ přikývl tatínek.

„My vyplujeme z Prahy?“ zeptala se Anička.

„Kdepak,“ zasmál se tatínek. „Nejdřív pojedete autem do jižních Čech. Nalodíte se v kempu Majdalena na horním toku Lužnice.“

„Batohy povezeme v lodi?“ vyzvíдалa Anička.

„Něco si necháte v barelu a něco vám převezze mikrobuse,“ odpověděl tatínek.

„Proč mikrobuse a co je barel?“ nechápala Anička.

„Ty moje holčičko,“ pohladil ji tatínek. „Tak se mi zdá, že toho o vodáctví zatím moc nevíš.“

Ale to Anička nechtěla přiznat, a proto prohodila: „Mně stačí, že se dozvím, co znamená barel.“

„To je velká plastová nádoba, v které se vozí náklad, aby se nenamočil. Někdy se jí říká loďák,“ vysvětlil tatínek. „Až budeš na řece, brzy zjistíš, že vodáci mají spoustu zvláštních slov.“

„Například jaká?“ neodolala Anička.

„Například tomu, kdo pádluje vpředu, se říká háček.“

„Háček?“ vyprskla smíchy Anička.

„Ten, kdo sedí uprostřed jako třetí a nepádluje, je zase porcelán,“ přihodil tatínek.

„Jé, porcelán,“ smála se Anička.

„A když se loď převrhne, všichni říkají, že se cvakli!“

„To je teda legrační,“ bavila se Anička. Náhle však zvažněla: „Kdy se loď převrhne?“

„Většinou při sjíždění jezu neboli splavu, což je takový prudký vodopádek. Anebo v divokých peřejích, kde se loď obtížně ovládá,“ vykládal tatínek. „Ale někdy je příčinou i pouhý vyčnívající kámen, na který kánoe narazí.“

„Co když se převrhnu?“ zhrozila se Anička.

„Pak musíš honem vyplavat!“ zažertoval tatínek.

Ovšem Aničce už tolik do smíchu nebylo. Jakmile se vrátila do pokojíčku, vzala si nejmilejší loutku baletky Lili a usedla s ní na postel. Ta loutka patřila do loutkového divadla, které se jmenovalo Pštrosí divadlo. Název vymyslel Aniččin nejlepší kamarád Tarek. A nejen kamarád! Anička měla Tarka ráda. Na konci školního roku spolu zahráli první úspěšné představení a potom si dali první pusu!

Anička pohlédla na Lili a začalo se jí stýskat. Po divadle, po Tarkovi i po tom ohromném potlesku na konci představení.

Hm, to mi asi nikdo nezatleská, až se utopím, pomyslela si trdně a podívala se na loutku.

„Lili, já se asi trochu bojím,“ řekla tiše. „Myslíš, že bych se vážně mohla utopit?“

Lili mlčela.

„Ale Dita přece říkala, že strýc Alois s tetou Žofíí jsou zkušení vodáci,“ uvažovala nahlas Anička. „A kromě toho – rodiče by mě určitě nepustili, kdyby věděli, že se utopím. Takže když mi to dovolili, věří, že se neutopím. Jenže co když se přesto utopím...?“

Lili však stále mlčela.

„Já vím, že ty mi asi neporadíš,“ mávla rukou Anička a zhluboka si povzdechla.

Kde má znovu nabrat odvahu?

Anička přešla ke stolu a vytáhla ze zásuvky deník. Pomalu v něm listovala a četla si nejdůvěrnější zápisky. Sama se divila, kolikrát se už bála. Ale vždycky všechno dobře dopadlo. A tak se malé vodačce přece jen ulevilo. Nakonec si do deníku rozvážně připsala:

1. července

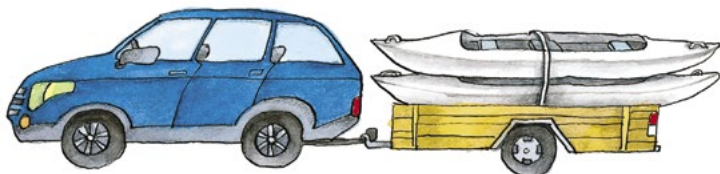
Moje přání se splnilo. Líbea jedu na vodu! Kdybych se náhodou usopila, dejte tento deník na památku Tarkovi. Nechám ho v loděku, aby se nenamočil. Ale doufám, že se to nestane!!!

Anička zasunula deník do příručního batůžku. Do velkého batohu přibalila krém na opalování. Ke spacímu pytli přivázala ešus. Kšiltovku si připravila na cestu.

Usínala opět plná očekávání a spala klidně až do rána.

Cesta do jižních Čech, Ditina harmonika a veselé písničky

Druhý den zavolal Ditin tatínek, že celá vodácká výprava přijede pro Aničku kolem jedné hodiny. Anička se doma naobědvala, ale pak už byla jako na jehlách. Pobíhala po bytě, vyhlížela z okna a zároveň přemýšlela, jestli si něco důležitého nezapomněla zabalit. Popravdě, nejradši by si s sebou vzala loutku Lili. Představovala si, jak ji posadí do kánoe a malá baletka popluje po řece vedle ní. Jenže co když se loď skutečně převrhne?

Anička se snad zachrání. Ale Lili? Nejspíš odpluje někam do neznáma. Anebo se rozbije o kameny. Nebo uvízne někde na dně řeky a už ji nikdo nikdy nenajde.

„Nezlob se na mě, Lili. Bude lepší, když tě nechám doma,“ omluvila se Anička a opatrně zavěsila loutku na poličku.

Vtom zadrnčel domovní zvonek.

Anička letěla do kuchyně, vyhlídla z okna a v úžasu otevřela pusou. Spařila dvě kánoe! Dvě bílé, ladně protáhlé lodě upevněné na přívěsu za vozem. Strýc Alois, teta Žofie a tři kamarádky dole na chodníku zamávali: „Aničko, jsme tady! Jsi připravená?“

„Já se těším!“ zavolala šťastně Anička.

Najednou byly všechny obavy pryč. Teď cítila zase tu pravou touhu po dobrodružství. Co všechno na řece asi zažije? Co ji potká a nemine? A co si přiveze na památku?

„Aničko, jenom se nezblázni,“ usmívala se maminka a doprovodila dcerku před dům.

Všichni se navzájem srdečně přivítali. Zatímco si dospělí povídali, kamarádky zvědavě obhlížely loď. Zblíz-

ka se zdály větší a delší, a proto i nebezpečnější. Na obou špicích měly úchyty a na dně pod lavičkami ležela připoutaná pádla.

„Já ještě nikdy nepádlovala,“ priznala se Julja. „A vy?“

„Já taky ne,“ odpověděla Katka.

„Ani já ne,“ zavrtěla hlavou Dita. „Ale určitě je to lehčí než třeba lyžování.“

„Nebo bruslení,“ dodala Anička a v duchu si pomyslela, že pádlování jistě zvládne.

Vždyť na tom nic není. Jenom pádlo ponořit a zvednout. Nahoru a dolů, nahoru a dolů a je to!

„Holčičky, nasedáme!“ zavelel strýc Alois.

Anička na rozloučenou objala maminku a do ucha tiše vzkázala: „Pozdravuj tatínka a řekni Štěpánkovi, že se za týden vrátím!“

Vodácká výprava slavnostně vyrazila.

Zakrátko auto s přívěsem opustilo Prahu a uhánělo po dálnici dál a dál na jih. Slunce na modrém nebi svítilo, louky se zelenaly a strýc Alois za volantem zvučně prozpěvoval veselou táborovou písničku: „Hej hou, hej hou, nač chodit do války, je lepší doma sedět a louskat buráky...“

A jak zpíval, Dita najednou vytáhla z kapsy malou harmoniku a začala zpěv doprovázet. Hráť neuměla. Foukala do harmoniky, co ji zrovna napadlo, sem a tam, chvíli dlouze, chvíli krátce, ale o to víc to znělo zábavně.

„Já to chci taky vyzkoušet,“ žadonila Julja.

I Anička s Katkou si chtěly zahrát, a tak se postupně vystřídaly, až všechny čtyři z hraní brněla pusa.